

τοια στιγμή θεὸς δὲν πιστεύει. Ἔχει ὁ ἴδιος κάτι ἀπὸ μιᾶ δύναμη θεοτική. Νοιώθει τὸν ἑαυτό του ἄξιον νὰ προστάξῃ ὅ,τι θέλῃ καὶ νὰ γίνῃ. Μιὰ σπῖθα μοναχά!

Παράφορος ἀρπάζει ἀπ' τὸ ζουνάρι τὰ πρῦμβολα. Θ' ἀνάψῃ τὸ δαυλί, φωτιά θὰ βάλῃ 'σ τὸ πυρόσκαφο, κι' ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ!

Ἐκεῖ κάπου θὰ φωλιάξῃ ὁ Τοῦρκος ἤσυχ, ντυμένος τὴ νύχτα φυλαγτό του. Σίδερο καὶ πυρολίθι σμίγουνε σὲ φίλημα σκληρό. Σπῖθες πετιῶνται. Κι' ἄξαφνα ἔλαμψε διάπλατος ὁ οὐρανός. Ὁ θεὸς βοηθός! Εἶχε γίνῃ ἡ προσταγὴ τοῦ Καπετάνιου! Μι' ἀστροβολίδα μεγαλόπρεπη ἔφεξε πίσω ἀπὸ τὰ σύνεφα, τὰ πέρασε σὰν ἀργαλειοῦ σαῖτα κ' ἔπεσε πίσω ἀπὸ τὴ ράχη.

Ἡ θάλασσα ἀντιλάμπισε τὴ φλόγα τὴ θεϊκή. Λίγα μέτρα ἀπὸ τὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ μιὰ ξέρα φάνηκε, ποῦ καστεροῦσε νὰ τὸ συντρίψῃ. Κι' ἀριστερά, καὶ περὶ πίσω, σὰ νὰ περιπαίξε τὸν κίντυνο καὶ νὰ τὸν προκλιοῦσε, κοιμῶνταν ἡσυχῇ ἡ ἀρμάτα ἡ ἐχτρική. Μὲ γέρι σιδερένιο ἔστρεψε τὸ δοιάκι ὁ Καπετάνιος. Σκοτάδι πάλι εἶχε γυθῆ. Καὶ τὸ πυρόσκαφο ἤρθε σὰ φίλος γνώριμος καὶ φίλησε τὸ μάγουλο τῆς τουρκικῆς φρεγάτας. Σὲ λίγο τὰ νερά τοῦ κόρφου καὶ γύρω τὰ βουνὰ πῆραν κι' ἀνάδωσαν τ' ἀντίφεγγο τῆς φοβερῆς τῆς πυρκαγιᾶς.

Ἡ βάρκα μὲ τοὺς συντρόφους τρέχει μ' ἀντρίκειο κωπηλάτισμα κατὰ τὸ πέλαγο. Κοντὰ 'σ τὸ κανάλι τὸ στενὸ τοῦ κόρφου ἔφτασε τοὺς νικητὲς ἡ μέρα, ἡ μόνη ποῦ τοὺς κωπηλοῦσε σὰ νὰ ζήλευε τὸ θρίαμβό τους. Κάποιος ἀπ' ὄλους ἔδειξε κοντὰ τους ἕνα κουφάρι πνιγμένου ν' ἀρμενίζῃ. Τότε εἶδαν πῶς ἔλειπε ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἐκεῖνος ποῦ δὲ θέλει κανέναν τώρα νὰ τὸν ὀνομάσῃ.

— Σταθῆτε! φωνάζει ὁ Καπετάνιος. Δέστε τον ἀπ' τὸ λαιμό. Καὶ τραβᾶτε. Εἶναι τὸ λάφυρό μας!

Κανάρης.

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Εἰς κάποιον ἱατρὸν

Ἀπ' τοὺς ἀρρώστους σου κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ γιὰ σένα
ν' ἀνοίξῃ στόμα καὶ νὰ πῆ παράπονο κανένα.

Καλὰ τὸ λές! Κανέναν τοὺς δὲν θὰ μιλήσῃ πλιά...

Ὁ Χάρος δένει ὀλωνῶν τὴ γλῶσσα, τὴ μιλιὰ!...

ΣΑΤΑΝΑΣ